

♦♦♦ HEGEDŰS ANDRÁS

Pio atya látogatása a bebörtönzött Mindszenty bíborosnál

Ha Plutarkhosz *Párhuzamos életrajzok* című művére gondolunk, megállapíthatjuk, hogy a történetírás egyik legősibb műfaja az életrajz. Ennek sajátossága, hogy az életút minden részletének bemutatására törekszik, amihez a történelemtudomány hagyományos eszközeit (írott források, tárgyi emlékek, szóbeli emlékezet) veszi igénybe. Számos példa van azonban arra, hogy ezek az eszközök nem elégségesek az életrajz minden részletének összeállításához, mert az adott esemény kívül esik e világ összefüggésrendszerén.

Így vagyunk ezzel Mindszenty József bíboros életrajza esetében is. A hitvalló hercegprímás egyik biográfusa, Mészáros István kommentár nélkül idézi¹ az USA-ban megjelenő *Katolikus Magyarok Vasárnapja* c. újság 1993. április 4-i számát, amely D. Scott Rogo: *Miracles* c. könyvére hivatkozva írja le Pio atyának a bebörtönzött Mindszenty bíborosnál történt megjelénését. „*Meglehetősen ismert eset, hogy amikor Mindszenty kardinális Magyarországon a kommunisták börtönében volt, Pio atya – egyszerre két helyen lévén – ostyát és bort vitt neki, és ministrált a miséjén... Mint megbízható vatikáni hírt közli (utalás D. Scott Rogo művére – H. A.). Amikor Mindszentyt kiszabadulása után erről különböző helyeken kérdezték, sohasem nyilatkozott ezzel kapcsolatban.*” Az újság ezek után még megjegyzi: „*Ha való az eset Mindszentyvel kapcsolatban, különös, hogy a kardinális sem nem állította, sem nem tagadta annak megtörténtét.*”²

Mivel a történetírást az elmúlt idők eseményei érdeklik, a történész nem mehet el az életrajz elkészítésekor szó nélkül egy olyan eset mellett, amely

¹ MÉSZÁROS ISTVÁN, *Egy „kultusz” a XXI. században. A Mindszenty-tisztelet története (1975-2005)* (Budapest 2005) 179.

² Uo.

e világ szabályszerűségein túlmutat. Amint Mészáros István írja, az ilyen esetek regisztrálása szükséges.³ Amennyiben azonban lehetőség van rá, nem csak regisztrálni kell a történést, hanem annak vizsgálatát is el kell végezni. A következőkben erre teszünk kísérletet.

Az eset valóban ismertnek mondható, mert az *Il Tempo* hasábjain Franco-baldo Chiocci már 1971-ben⁴ a következőket írta: „Egy ideje a garganói kapucinus és a budapesti 'élve eltemetett' közti csodálatos kapcsolatról terjednek a hírek, legendák. Sőt egyes hírek bilokációra céloznak, mintha a San Giovanni Rotondóban szentség hírében elhunyt szerzetes Magyarországra ment volna, hogy az 'ellenálló' bíborosnak vigasztalást vigyen, akire Pio atya mint a meg nem alkuvó, bátor, régi egyház példájára mutatott rá.” A szerző Zágón József⁵ tolmácsolása mellett készített interjút a bíborossal. Ugyanakkor Mindszenty bizonyos mondatokat vagy mondatrészeket latinul mondott, mert ezeket így idézi a cikk.

Az újságíró kimondottan érdekelte az eset, amelyről Zágón Józsefnél is tájékozódott: „Monsignor Zagon csak annyit mondott nekem, hogy nincs mindezekről tudomása. Aztán megengedte, hogy közvetlenül a bíborostól szerezzek bizonyosságot. ... Mindszenty azt mondta nekem: 'Olvastam Pio Atya műveiről, imáiról, szenvedéseiről azokban az amerikai újságokban, amelyeket minden nap behoztak nekem a követségre. Nagyon hálás vagyok neki, amiért az Úrhoz fohászzkodott oltalmamért, hálás vagyok a gondolataiért, a közelségéért és a megbecsüléséért. Gratias ago pro eo naturaliter...'

És nemcsak naturaliter. Monsignor Zagon tolmácsolása mellett Mindszenty bíboros a következőket fűzte hozzá szó szerint: 'Annál is inkább mivel Pio atya természetfeletti módon mindig segített engem mindazokban a nagy szenvedésekben, amelyeket az Úrért és népemért el kellett viselnem.'

Erre a kifejezésre 'természetfeletti módon' újra felröppennek majd a legendák, melyeket a bíboros, mivel egyházfejedelem és egy olyan pillanatban vagyunk, amikor az egyház egy boldoggá avatási eljárást folytat, nem erősített meg.”⁶

³ MÉSZÁROS István, *Mindszenty-bibliográfia szemelvényekkel* (Budapest 2011) 119.

⁴ CHIOCCI, Franco-baldo, *Il Cardinale scomodo e spaesato*, in *Il Tempo* XXVIII (1971. október 9.) 277/13. Köszönetemet fejezem ki Dr. Németh László olaszországi magyar főlelkésznek, aki az újságra elsőként hivatkozott: *Új Üzenet – Az olaszországi magyar katolikus misszió értesítője* (2006. szeptember 24.), és az eredeti cikk másolatát rendelkezésemre bocsátotta.

⁵ Zágón József (1909–1975) teológiai tanulmányait Bécsben a Pázmáneum növendékeként végezte. Pappá szentelése (1935) után Sopronban káplán, 1937-től püspöki titkár Győrben. 1938-ban teológiai doktorátust szerzett, majd irodaigazgató és győri kanonok lett. 1949-ben külföldre távozott, Rómában a Pápai Magyar Intézet régense lett. Létrehozta a Szent István Alapítványt és zárandokházát. Első

Valószínűleg a *Katolikus Magyarok Vasárnapja* c. újság előbb idézett cikke nem ismerte az *Il Tempo* hasábjain megjelent beszélgetést. Ennek fényében ugyanis más megvilágításba kerül az amerikai lap kijelentése: „különös, hogy a kardinális sem nem állította, sem nem tagadta annak megtörténtét”. Mindszenty bíboros valóban nem adott egyértelmű, félreérthetetlen választ a kérdésre. De nem ok nélkül figyelt fel Francobaldo Chiocci is a „természetfeletti módon” kifejezésre. Ez a szóhasználat egyértelműen az imádságon túli vagy kívüli segítségre utal, hiszen a bíboros először arról szól: „Nagyon hálás vagyok neki, amiért az Úrhoz fohászzkodott oltalmáért, ... *Gratias ago pro eo naturaliter.*” Csak ezután említi, hogy nemcsak naturaliter, hanem természetfeletti módon is segítette őt Pio atya. Sőt, az is kérdéses, miként értelmezzük, hogy a hercegprimás hálás Pio atya közelségéért. Mindszenty bíboros válaszát tagadásnak tehát semmiképpen sem vehetjük, sejtelmes utalásnak azonban igen.

Miért nem nyilatkozott Mindszenty bíboros erről a sajtónak? Részben talán valóban azért, amire az újságcikk is utal, hogy Pio atya 1969 novemberében megindult boldoggá avatási eljárása miatt a folyamatban lévő ügyben nem nyilatkozhatott. Másrészt a bíboros nem volt exhibicionista alkat,⁷ ugyanakkor a börtön időszaka is már közel húsz év távolságra volt tőle. A szenvedések, fizikai bántalmazások emlékei között esetleg számára is irreálisnak tűnhetett a szentmise bemutatása iránti vágyának ilyen módon történő megvalósulása a börtöncellában. A bíboros hallgatása tehát önvédelemből is fakadhatott, nehogy elméjének épségét kétségbe vonják. A természetfelettivel közvetlenül találkozó személy ugyanis könnyen kétségbe vonhatja azt, amit saját maga tapasztalt. Péter apostol börtönből történt csodás szabadulása is ezt bizonyítja. Miután az angyal leoldotta bilincseit és megnyitotta a zárka ajtaját az apostol „*ment és követte, de nem tudta, hogy valóság-e, amit az angyal tesz. Azt gondolta, hogy látomása van.*” (ApCsel 12,9). Ehhez hasonlóan nem akart hinni a szemének a barcelonai szalézi

titkára volt az Elvándorlók és Úton lévők Pápai Tanácsának, amelyet VI. Pál pápa 1970. március 19-én hozott létre. Élete szorosan kötődött Mindszenty József bíboros emigrációban eltöltött éveéhez. Vö. NÉMETH László Imre, *Zágon József (1909–1975)*, in *Magyar Egyháztörténeti Vázlatok* 24 (2012) 3–4/39–78.

⁶ *Il Tempo* uo.

⁷ Kihallgatása során maga a bíboros nyilatkozta: „*Vannak bizonyos dolgok, amiket az ember becsuk a lelke kamrájába, és amiket nem mond meg; vannak ilyenek.*” ÁBTL 3.1.9. V–700/5. 23. fol. Gyorsírási jegyzet áttétele Mindszenty kihallgatásáról 1948. december 27-én este. A forrásra Balogh Margit történész hívta fel a figyelmemet, amelyért ez úton is köszönetet mondok.

intézet igazgatója sem, amikor egy éjszaka Bosco Szent János bilokáció útján megjelent neki.⁸

Ha a sajtónak a bíboros nem is nyilatkozott, kérdés, hogy nem beszélt-e legbelsőbb bizalmasainak mégis erről. Pio atya boldoggá avatási irataiból⁹ ugyanis az derül ki, hogy az eljárás során tanúvallomást tevő Angelo Battisti¹⁰ egy Budapestről érkezett paptól értesült az esetről. Honnét értesülhetett ez a magyar pap a bilokációról? Mindenesetre ő informálja és kéri Angelo Battistit az eset megerősítésére.

Mint közvetlen munkatárs Angelo Battisti a kérdést nem merte azonnal feltenni: *„hogya ilyesmit kérdeznék Pio atyától, akkor ő nem túl kedves szavak kíséretében zavarna el engem.”* Évekig nem merte feltenni kérdését, míg végül 1965 márciusában hirtelen ihlettől¹¹ vezérelve rászánta magát. Nem tudjuk tehát pontosan, hogy a Budapestről érkezett pap mikor beszélt Angelo Battistivel, de az bizonyos, hogy Mindszenty bíboros ekkor Budapesten, az Amerikai Nagykövetségen volt.

Pio atya szintén hallgatott, 1965-ig nem beszélt az eseményekről, közvetlen környezete sem értesült semmiről, tehát a budapesti pap információit nem Olaszországból kapta. Vagyis ahhoz kell visszatérnünk, hogy az információ Magyarországról származhatott.

A kapucinus szerzetes annyira nem kívánt az esetről beszélni, hogy csak Angelo Battisti határozott és ismételt kérdésére válaszolva erősítette meg a hír valódiságát. Úgy tűnik, hogy maga Pio nagyon szűkszavú volt, mert a bilokácóról a tanúvallomásban csak Angelo Battisti beszél, aki elmondta, hogy a börtönbe zárt Mindszenty bíborosban az idő múlásával egyre élénkebbé vált a misézés utáni vágy. *„Egy reggel megjelent nála Pio atya minden szükséges felszereléssel. A bíboros misézett és Pio atya segédkezett neki, azután beszélgettek, míg végül Pio atya mindavval, amit magával hozott, eltűnt.”* A tanúvallomás érdekessége, hogy Battisti nem mondta el Piónak, amit hallott, csak feltette a kérdést: *„Atya, Mindszenty bíboros felismerte Pio atyát?”* A kérdés önmagában, előzetes információcsere nélkül érthetetlen lenne, de Pio atya a

⁸ A barcelonai szalézi intézet igazgatója, Juan Branda, 1886. február 6-ára virradó éjszaka álmából arra ébredt, hogy a Torinóban lévő Don Bosco az ágya végénél áll és a nevéen szólítja. Miután a szent közölte Don Brandával, hogy nem alszik, egy ügy megoldására utasította. Reggelre azonban már Don Branda is elbizonytalanodott: hátha mégiscsak káprázat volt az egész? Több napon át halogatta tehát az utasítás végrehajtását. Aztán levelet kapott Torinóból. Ebben Don Rua – Don Bosco közvetlen munkatársa – azt írta neki, hogy Don Bosco elbeszélte, miképpen járt nála Barcelonában látogatóban, és most ismételten figyelmezteti: engedelmeskedjék. LUKÁCS István, *A fiúk apostola* (Budapest 2009) 232–233.

⁹ Positio II. 1638.

lélekelbélátás adománya¹² miatt pontosan értette, mire vonatkozik. A kérdésre első felháborodása után is csak azért válaszolt, mert Battisti arra hivatkozott, hogy az atya olvas a lelkekben, és így tudnia kell, hogy Isten sugallatára teszi fel a kérdést. Ezután erősíti meg Pio az eset megtörténtét: „*találkoztunk és beszélgettünk, úgy gondolod, hogy nem ismert fel?*”

A tanúvallomás történettudományi szempontból ott hibás, hogy szerinte „*Mindszenty bíborost 1956 októberében letartóztatták.*” Tudjuk azonban, hogy a hercegprímást 1948. december 26-án tartóztatták le, és börtönéből az 1956. október 23-án kitört forradalom szabadította ki október 30-án. Az a tény, hogy Angelo Battisti téved a hercegprímás letartóztatásának időpontját illetően, a tanúvallomás lényegi részét – a bilokáció megtörténtét – nem befolyásolja. Battisti a Pio atya által megerősített igazságról számol be. Ennek keretét az a történeti háttér adja, amit saját maga mondott el. Mivel Olaszországban az 1956. évi magyarországi forradalom nagy visszhangot váltott ki, Battisti – aki a bíboros emlékiratait is olvasta¹³ – fejében összerosódtak az események és a „magyar ügy” egyik szimbólumát jelentő bíboros szabadulását összekeveri a forradalom utáni megtorlásokkal, bebörtönzésekkel. Egyszerű tárgyi tévedés, amely – ismételjük – nem érinti a tanúvallomás lényegét.

Mivel a történelem térben és időben zajlik, felvetődik a kérdés: mikor és hol játszódott le az eset? A hercegprímást 1949. február 8-án ítélték el életfogytiglani fegyházbüntetésre. A gyűjtőfogházban már rendszeresen misézhetett: „*Megérkezésem óta (1949. február 8. – H. A.) rendes házikenyérrrel és szerzett borral végeztem a szentmiseáldozat naponkénti bemutatását.*”¹⁴

Az Andrásy út 60-ban azonban, ahová letartóztatásakor vitték, a vizsgálati fogság idején a megtörés részeként akadályozták, hogy a bíboros rendszeresen mutathasson be szentmisét. Erről így vall emlékirataiban: „*Emlékszem, hogy a borból csak kétszeri misézésre futotta és a harmadik reggelre nem hoztak újabb bort, sőt a partizán, mialatt én kivitem a mosdóvizet, feldúlta a dívány környékét. Nemcsak a boros-, hanem még az én ivópoharamat is elvitte. Ezt megrendezett dolognak véltem akkor is. Talán arra számítottak, hogy a*

¹⁰ Angelo Battisti (1906–1988) 1957-től Pio atya 1968 szeptemberében bekövetkezett haláláig az általa alapított kórház (Szenvedés Enyhítésének Háza – Casa sollievo della Sofferenza) gondnoka és igazgatója volt.

¹¹ Angelo Battisti tanúvallomása szerint ez isteni sugallatra történt.

¹² A tanúvallomás ezért is idézi Pio atyát: „*Én mindent látok Isten által!*” l. a Függelékben.

¹³ A tanúvallomásban így szól erről: „*emberileg elképzelhetetlen, hogy a bíboros el tudta volna viselni mindazt a szenvedést, amelyet ki kellett állnia, és amelyeket az emlékirataiban (kiemelés – H. A.) leír.*”

¹⁴ MINDSZENTY József, *Emlékirataim* (4. kiad., Budapest 1989) 330.

*szentmise utáni nagy vágyamban hozzájuk fordulok miseborért és ők annak fejében előbb érhetik el céljaikat velem. Én azonban ezektől sem ezt, sem egyéb szívességet soha nem kértem. A 39 nap alatt többé egyszer sem miséztem vagy áldoztam.*¹⁵

Az emlékiratok alapján tehát a február 8-án bemutatott szentmisétől 39 napot visszaszámolva, január 1-jén misézett utoljára a bíboros. E kérdés további fontos forrása az a feljegyzés, amelyet a hercegprímás saját kezűleg készített 1949. március 31-én az általa bemutatott szentmiséről.¹⁶ Eszerint letartóztatását követően december 30–31-én, január 1-jén, majd január 13-tól folyamatosan misézhetett. Összehasonlítva a két forrást látható, hogy az első misék tekintetében nincs lényegi különbség. Az emlékiratok szerint szintén január 1-jén misézett utoljára, és csak két misét tudott bemutatni a kevés borból, tehát december 31-én és január 1-jén misézett. A periratok között lévő misefeljegyzés szerint december 30-án is misézett. Ez, bár különbség, abból kiindulva, hogy Mindszenty emlékiratait évtizedekkel később jegyezte le, nem jelentős. Lényegileg szinte mindegy, hogy 2 vagy 3 alkalommal tudott csak misézni a kevés borból. Sokkal lényegesebb, hogy mi az oka annak az eltérésnek, hogy január 13-tól folyamatosan misézhetett.

Bár az írás kétségtelenül Mindszenty bíboros kezétől származónak tűnik, elgondolkodtatóak az abban található javítások. Észrevehetően nem volt tisztában a dátummal, vagy az nem tudatosodott benne, hiszen a keltezést kétszer is javította. A bezártság könnyen összezavarja az ember időérzékét. Ez a tény, kiegészítve azzal, hogy az *Emlékiratok* elkészítése és az események között jelentős idő telt el, vezethetett oda, hogy Mindszenty emlékezetében a pontos dátumok elhomályosultak, és csak az maradt meg benne, hogy nagy vágyát, a szentmise bemutatását, megakadályozták.

A misefeljegyzés alapján a bilokáció idejét az 1949. január 2. és január 13. közötti időre szűkíthetjük. Ez a tizenkét nap Mindszenty bíboros életében a kínzások és megaláztatások időszaka. Érthető, hogy az oltáron megújuló áldozat bemutatásával erőt akart meríteni Krisztus kínszenvedéséből. De nem tehetette, mert kínzóit tudatosan – ördögi módon – fosztották meg ettől az erő-

¹⁵ Uo. 252.

¹⁶ Prímási Levéltár, Mindszenty periratok, V–700/33. 250. fol. Mindszenty József feljegyzése, 1949. március 31.

„I., XII. 26-ig bezáróan otthon mindennap (sic!) miséztem. (Lásd misekönyvecské!)

2., XII. 30., 31.,

I.1 napokon

3., I.13 – III. 31.

forrástól. A szentmise utáni nagy vágyában a mélységből Istenhez kiáltott, aki ismeri gyermekei szükségét, és olykor a fizikai törvények felfüggesztésével segít rajtuk.

Annak feltételezése esetén, hogy – látszólagos ellentmondásuk ellenére – a misefeljegyzés és az *Emlékiratok* is valós, és nem tévedésen alapuló dátumokat közölnek, a legmesszebbre az a gondolat vezet, amely Mindszenty bíboros szavainak és Battisti tanúvallomásának összevetéséből következhet. A bíboros ugyanis azt mondta: „*Pio atya természetfeletti módon mindig segített engem*”, Angelo Battisti vallomásában pedig kijelentette: „*Ez azt mutatja, hogy az atya a letartóztatása kezdetétől támogatta őt, mert emberileg elképzelhetetlen, hogy a bíboros el tudta volna viselni mindazt a szenvedést, amelyet ki kellett állnia, és amelyeket az emlékirataiban leír.*” Vagyis feltehető a kérdés: lehet, hogy a misefeljegyzések bizonyítékai több, esetleg január 13. után misztikusan bemutatott szentmisének? A kérdés oly merész, hogy e sorok írója is csak felvetni kívánja, ám a válasz a csoda megtörténtének lényegét nem befolyásolja.

Tény, hogy a most vizsgált bilokáció nagyon forrás- és szemtanúhiányos. Nincs saját korából származó írásos megerősítése, mint Don Bosco említett bilokációjánál, senki kívülálló nem látta, ellentétben számos más esettel. Mindkét érintett hallgatott. Mindszenty nem tagadta, de nem is erősítette meg az eset megtörténtét. Ennek okait már az előbbiekben vizsgáltuk, de legvalószínűbbnek az tűnik, hogy a bíboros maga is elbizonytalanodhatott a valóságot illetően, mint Péter apostol vagy mint a barcelonai szalézi szerzetes 1886-ban. Vélelmezhetően ez az oka annak is, hogy emlékirataiban nem tesz említést az esetről. Sőt ebben Mindszenty zárkózott természetén túl az is benne lehet, hogy ez a misztikus látogatás csak neki szólt, az ő megerősítését szolgálta. Mindszenty „hallgatása” azonban nem cáfolja Angelo Battisti tanúvallomását, amelyet a Szenttéavatási Kongregáció hitelesnek fogadott el.

Az olaszországi San Giovanni Rotondóban élő szent életű kapucinus látogatása a börtönbe zárt és szigorú felügyelet alatt tartott Mindszenty bíborosnál mindenképpen természetfeletti jelenség. Így azzal a – nem ismeretlen – jelenséggel találjuk szemben magunkat, hogy a történelmi események vizs-

A hivataltól eddig még járó misepéNZ kiosztandó a plebániák útján (sic!) az esztergomi szegényeknek, hogy értem imádkozzanak.

49. III. 79: 31.

+ József”

Az áthúzott részeket a bíboros s.k. javította. A feljegyzés talán az Esztergomi Főegyházmegyei Hivatal számára utasítás céljából készült. A forrásra Balogh Margit történész hívta fel a figyelmemet, amiért ez úton is köszönetet mondok.

gálatakor az egzakt kritikai módszer nem mindig elégséges. Az intellektuális becsületességgel kutató emberben ilyenkor számos kérdés merül fel, akárcsak Victoria Sackville-West esetében, aki Jeanne D’Arc életrajzában írja: *„felveti a legmélyebb problémákat, amik megfejtésében hiszünk, vagy nem hiszünk. Talán nincs még egy katonai jelensége a történelemnek, aki ennyire gondolkozásra sarkallna.*

*Gondolkozásra sarkall és kérdésre sarkall; fölfed sötét helyeket, ahová nem merünk betekinteni. Csak olvasunk és miután elolvastuk, megmaradnak a lényeges kérdések: vajon Isten olykor egyenes módon megnyilatkozik? Vajon csak a látható világ az a világ, amellyel számolnunk kell? Lehetséges halandó emberek számára, hogy egy másik világ lakóival érintkezzenek? Lehetséges az, hogy földöntúli vezetést nyerhetünk emberi tévelygő elménk megsegítésére?”*¹⁷

Az eset elemzésének alapja tehát, hogy a történész vagy bárki, aki az igazságot kutatja, elfogadja, hogy a transzcendentalitás a történelemben megtapasztalható, amely végső soron a Mindenható Istenre mutat rá. Enélkül az axióma nélkül minden érthetlenné és meseszerűvé válik. Tény azonban, hogy a bilokáció nem ismeretlen jelenség, hiszen más szentekkel kapcsolatban is feljegyeztek ilyen eseteket.

Magá a bilokáció – amint azt Marko Rupnik írja – misztérium, de teológiaiilag érthető. Isten rendkívüli ajándéka, amelynek célja, hogy megerősítse az embert a Krisztus feltámadásába vetett hitében. A jelenség ugyanis a feltámadás utáni élet elővételezése, ahol a tér és az idő nem átjárhatatlan, hanem egybeolvad.¹⁸ A test megszabadul e két dimenzió kötelékeitől, amint az Jézusnak feltámadása utáni megjelenéseiről a Szentírásban is olvasható.

Pio atya Mindszenty bíborosnál történt megjelenésében a legkülönlegesebb, ezért nagyon fontos, az anyag jelenléte. Pio megjelenésébe bevonja a kenyeret, a bort és mindent, ami a Szentmiseáldozat bemutatásához szükséges.¹⁹ Ez azért rendkívüli, mert általában a bilokáció alkalmával a személyek változtatnak helyet. Pio atya azonban ebben az esetben tárgyakat is magával vitt.

E bilokáció célja a szenvedés enyhítése. Isten számára lehetséges lett volna Mindszenty bíborost a rabságból úgy megszabadítani, amint azt Péter apostollal tette (ApCsel 12,1-11). De az Ő szándéka az volt, hogy a bíboros a kelyhet kiürítse, és ezért misztikus módon erősítette meg a hitvalló hercegprímást.

¹⁷ SACKVILLE-WEST, Victoria, *St. Joan of Arc* (1936, 2. kiad. 1969), magyarul: *Szent Johanna* (ford. Szerb Antal; Atheneum, Budapest é.n.) 321.

Bár az eset mindenekelőtt Pio atya életszentségének bizonyítéka, rávilágít Mindszenty bíboros megpróbáltatásaira is. Milyen hatalmas lehetett az a szenvedés, amely ilyen enyhítést érdemelt? Pio maga mutat rá erre: „*Az ördög ronda, de vele rondábban elbántak, mint ahogy azt az ördög tette volna!*”

Összefoglalóan megállapíthatjuk, hogy a két vizsgált forrás nem mond ellent egymásnak, és több jel is arra mutat, hogy Pio atya Mindszenty bíborosnál tett misztikus látogatása a hitvalló hercegprímás életrajzához tartozó valós történelmi eseményként fogadható el.

FÜGGELÉK

Angelo Battisti tanúvallomása Pio atya boldoggá avatási eljárásában arról, hogy a kapucinus szerzetes bilokáció útján meglátogatta börtönében Mindszenty József bíborost
Positio II., 1638–1639.

Un episodio di bilocazione

Su questo argomento della bilocazione mi limito a riferire il seguente episodio.

Come noto, il cardinale Mindszenty, nell’ottobre del 1956, fu arrestato e messo in carcere e guardato a vista. Col passare del tempo si faceva vivissimo il desiderio di poter celebrare la santa messa: Una mattina gli si presenta Padre Pio con tutto l’occorrente. Il cardinale celebra la sua santa messa e Padre Pio gliela serve: poi parlarono e alla fine Padre Pio scompare con quanto aveva portato.

Un sacerdote venuto da Budapest, incontrandomi, mi confido riservatamente il fatto, pregandomi se potevo avere una conferma dal Padre. Gli risposi che se avessi chiesto una cosa del genere Padre Pio mi avrebbe cacciato a male parole.

Invero mi sono sempre ricordato di questo singolare episodio. Chiamato successivamente dal Padre, per qualche anno, alla fine delle questioni sulle quali dovevo intrattenerlo, mettevo sempre il card. Mindszenty. Per due-tre anni mai mi riusciva di arrivare a porre questa domanda. Ho capito che non

¹⁸ Vö. RUPNIK, Marko I., *Il cammino dell’uomo nuovo* (Lipa, Roma 2009) 50.

¹⁹ Uo. 51.

era volontà di Dio perché dimenticai, non so come, del tutto dal prenderne nota come avevo fatto con diligenza per l'innanzi. Se non che, una sera del marzo del 1965 (dopo tanti anni!), terminato di riferire al padre le questioni della «Casa», mi alzai per congedarmi da lui.

Il Padre, nella sua bontà, invece mi invitò a trattenermi ancora qualche istante. Mi rimisi a sedere e senza che lontanamente pensassi al cardinale Mindszenty, dissi al Padre: «*Padre, il cardinale Mindszenty ha riconosciuto Padre Pio?*».

Mi voleva mangiare, mi trattò da imbecille, da stupido. Però quando gli dissi e spiegai che lui mi leggeva i pensieri, che non era nelle mie intenzioni d'importunarlo su questo argomento, che non era la mia curiosità, ma che Dio, per la sua gloria in quel momento me lo metteva nelle labbra, il Padre si fece buono e mi rispose: «*Che diamine, ci siamo visti e ci siamo parlati, vuoi che non mi abbia riconosciuto ?*».

Poi si fece mesto e soggiunse: «*Il diavolo è brutto, ma lo avevano ridotto piú brutto del diavolo!*»!

Il che sta a dimostrare che il Padre lo aveva fin dall'inizio del suo arresto soccorso, perché non si può umanamente concepire come il cardinale avesse potuto resistere a tutti i patimenti ai quali è stato sottoposto e che lui descrive nelle sue memorie.

Il Padre concluse: «*Ricordati di pregare per questo grande confessore della fede, che ha tanto sofferto per la Chiesa!*» !

Non è il caso di addentrarci oltre, sui doni che Dio gli concesse, posso però affermare, per lunga esperienza, davvero singolare, che Padre Pio sapeva tutto e di tutti e che per lui non vi erano distanze.

«*Io vedo tutto in Dio!*». E lui che me lo ripete per ben tre volte, perché lo tenessi presente quando andavo con lui a conferire sulle questioni dell'opera sua.

Egy bilokációs eset²⁰

A bilokáció tárgyában a következő történet elmondására szorítkozom.

Mint ismert, Mindszenty bíborost 1956 októberében letartóztatták, börtönbe zárták és szemmel tartották. Az idő múlásával egyre élénkebbé vált benne a misézés utáni vágy. Egy reggel megjelent nála Pio atya minden szükséges kellelkel. A bíboros misézett és Pio atya segédkezett neki, azután beszélgettek, míg végül Pio atya mindavval, amit magával hozott, eltűnt.

²⁰ A tanúvallomást Szőnyi Tamás fordította magyar nyelvre.

Mikor egy Budapestről érkezett pappal találkoztam, az bizalmasan tájékoztattott a történekről, egyúttal arra kért, hogy ha tudom, szerezzem meg a fentiek megerősítését az atyától. Azt válaszoltam neki, hogyha ilyesmit kérdeznék Pio atyától, akkor ő nem túl kedves szavak kíséretében zavarna el engem.

Igazából sohasem feledkeztem meg erről a rendkívüli eseményről. A későbbiekben, néhány éven át, mikor az atya hivatott, az ügyek végett, amelyekről tájékoztatnom kellett, mindig eszembe idéztem Mindszenty bíborost. Kéthárom éven át azonban sohasem sikerült eljutnom odáig, hogy feltegyem ezt a kérdést. Megértettem, hogy nem ez volt Isten akarata, ezért felejtettem el egészen, nem tudom hogyan, kezdve azzal, hogy feljegyezzem, miként azt azelőtt szorgalmasan megtettem. Csakhogy 1965 márciusának egyik estéjén (annyi év után!), miután tájékoztattam az atyát a ház ügyeiről, felkeltem, hogy elbúcsúzzak az atyától.

Az atya az ő nemeslelkűségével azonban megkért, hogy maradjak még egy kicsit. Ismét leültem és anélkül, hogy távolról is Mindszenty bíborosra gondoltam volna, azt mondtam az atyának: *„Atya, Mindszenty bíboros felismerte Pio atyát?”*

Majdnem megevett engem, értetlenként, oktalanként kezelt. De amikor azt mondtam és magyaráztam neki, hogy ő olvassa a gondolataimat, és nem volt szándékomban ezzel a témával alkalmatlankodni, és nem a kíváncsiságom, hanem Isten volt, aki abban a pillanatban a saját dicsőségére azokat a (szavakat) számba adta, az atya megenyhült és így válaszolt nekem: *„A csudába is, találkoztunk és beszélgettünk, úgy gondold, hogy nem ismert fel?”*

Majd elszomorodva hozzáfűzte: *„Az ördög ronda, de vele rondábban elbántak, mint ahogy azt az ördög tette volna!”* Ez azt mutatja, hogy az atya a letartoztatása kezdetétől támogatta őt, mert emberileg elképzelhetetlen, hogy a bíboros el tudta volna viselni mindazt a szenvedést, amelyet ki kellett állnia, és amelyeket az emlékirataiban leír.

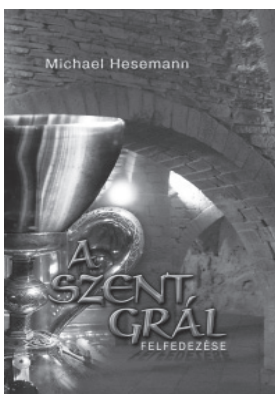
Az Atya így fejezte be: *„Ne felejts el imádkozni ezért a nagy hitvallóért, aki annyit szenvedett az egyházért!”*

Nem akarok túlságosan belemélyedni az Isten által neki adományozott képességekbe, de gazdag tapasztalataim alapján megerősíthetem, hogy igazán egyedülálló, ahogy mindenről és mindenkiről tudott, és, hogy számára nem létezett a távolság.

„Én mindent látok Istenben!” Ő volt, aki háromszor megismételte ezt nekem, hogy mindig szem előtt tartsam, amikor vele vagyok a művével kapcsolatos kérdések megbeszélése végett.

Michael Hesemann

A Szent Grál felfedezése

A keresztényeket évszázadok óta foglalkoztatja a kérdés, hogy vajon ránk maradt-e a Szent Grál, vagyis az a kehely, amelyben Jézus az utolsó vacsorán vérévé változtatta a bort? A szerző egy kétezer esztendő átívelő történelmi utazásra hív bennünket. Szigorú, tudományos kritériumok szerint megvizsgálja a ránk maradt dokumentumokat, míg nem eljut a spanyolországi Valenciába, melynek katedrálisában több mint fél évezrede őriznek egy 7 cm magas, 9,5 cm átmérőjű, finoman csiszolt achátköből készült kelyhet, melyet aranyba foglalt az utókor.

336 oldal, színes képmelléklettel, keménytáblás, Ára: 2980 Ft

Torquato Tasso

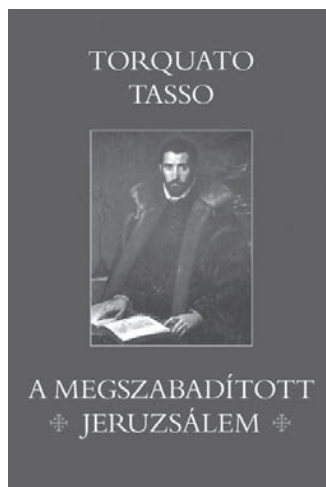
A megszabadított Jeruzsálem

A világirodalom első keresztény eposzának cselekménye a kereszties háborúk korában játszódik, amikor az egész keresztény világ összefog, hogy a Szent Sírt visszaszerezzék a muzulmánoktól.

A remekmű Hárs Ernő fordításában kerül az olvasó kezébe, mely a szerzőhöz méltó, magas költőiségű, formájában és szellemiségében egyaránt hű az eredeti alkotáshoz.

(Prof. Király Erzsébet tanulmányával és jegyzeteivel.)

540 oldal, védőborítóval, 3800 Ft

RENDELÉS:

Szent István Társulat Vevőszolgálati Iroda, 1364 Budapest, Pf. 277.

TELEFON: 318-6957 • FAX: 317-0974

www.szitkonyvek.hu